

ת"פ 8722/12/13 - מדינת ישראל נגד יעקב מימוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 8722-12-13 מדינת ישראל נ' מימוני
תיק חיצוני: 141857/2013

כבוד השופטת אושרית הובר היימן	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
	נגד
יעקב מימוני	נאשמים

החלטה

עניינה של החלטה זו בטענת הנאשם כי אין לחייבו להשיב לאשמה.

כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם עבירה של פריצה לבנין שאינו דירה וביצוע גניבה, לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין, תשל"ז 1977.

לפי תיאור העובדות בכתב האישום המתוקן, ביום 02.04.13, בין השעות 16:30-17:30, חדר הנאשם לחנות "מרשמלו" השוכנת ברחוב הרואה 10 בעיר רחובות, מבעד לדלת אחורית אשר הייתה נעולה אותה שעה. בהמשך לאמור, נטל הנאשם את הפריטים הבאים, אשר היו מונחים באותה העת בחנות: 4 פקטים של סיגריות וממתקים.

בתום פרשת התביעה, טען הנאשם כי אין לחייבו להשיב לאשמה, זאת הואיל וההודאה שנגבתה מן הנאשם בעת חקירתו במשטרה הייתה מאולצת, וניתנה תחת לחץ ואיומים שנמשכו מספר שעות מצד החוקרים. כן, נטען לעניין החקירה, כי הנאשם הינו אדם שאינו יודע קרוא וכתוב ולמרות זאת לא תועדה החקירה באופן חזותי. מכל מקום, טען הנאשם, אין צילומים או ראיות מהותיות הקושרות את הנאשם לביצוע העבירה, ואף לא מתקיימת דרישת קיומו של "דבר מה הנוסף" להודאה.

מנגד, טענה ב"כ המאשימה כי די לה לתביעה, בשלב זה, בהצגת ראיות דלות ובסיסיות על מנת לחייב את הנאשם להשיב לאשמה, וכי אין עוד מקום לבחון את משקלן של הראיות. לטענת המאשימה, היא עומדת בדרישה זו, שעה שהוגשה הודאת הנאשם, שהינה מפורטת ואף מכילה פרטים מוכמנים. פרט לכך, נשמעה עדות המתלונן ואף הוגשו הודעותיו, ודי בהן בכדי להרים את נטל הראיות הלכאורי הנדרש.

דין והכרעה

שמעתי טיעוני הצדדים, שבתי ללמוד את הראיות שהונחו לפניי במסגרת פרשת התביעה, והגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, מהנימוקים שלהלן:

הלכה היא כי על מנת לחייב את הנאשם להשיב על האשמה, די לתביעה בכך שהובאו ראיות דלות וקלושות בלבד (ע"פ 405/80 מד"י נ' שדמי, פד"י ל"ד(2)757; קדמי, על סדר הדין בפלילים, 2009, חלק שני א' עמ' 1444). נקבע כי אין צורך בכך שהתביעה תראה כי הובאו ראיות לעניין כל אחד מפרטי האישום, אלא די בכך שהובאו ראיות ליסודות המרכזיים שלו (ע"פ 732/76 מד"י נ' כחלון, פד"י ל"ב(1)170). בשלב זה, גם אין בית המשפט בוחן את מהימנות הראיות שהובאו, ואינו בוחן אותן במבחן "הפנימי", כי אם במבחן "חיצוני" כמותי בלבד (בש"פ 825/98 מד"י נ' דחלה נ"ב(1)625).

וכך נקבע בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון ו-2 אחר, פ"ד לב(1)170:

"בית-המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמסקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אחר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לענין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור: כך נקבע בשעתו, באנגליה, בגדר כלל של פרקטיקה (Practice Note), כי את הטענה אשר לפיה אין להשיב לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה: א. כאשר לא הובאה עדות כלשהי כדי להוכיח יסוד חיוני ומרכזי של האשמה, או ב. כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי-אמינות עד כי אף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא היתה מסתמכת עליהן (All (E.R. 448 (1962 1))."

לענין הודאת הנאשם, כאמור, נטען כי זו חולצה ממנו באיומים, לאחר שעוכב משך שעות ארוכות בתחנת המשטרה, ותוך שהשוטרים מנצלים את העובדה שאינו יודע קרוא וכתוב.

במסגרת פרשת התביעה, העידו מר שי גבע, מי שהיה רכז המודיעין בעת הרלוונטית ואשר ערך את דו"ח הפעולה שסומן ת/1, וכן גובה ההודאה, השוטר גבריאל אביב, והכחישו בעדותם כל אלמנט של איומים או לחץ בחקירת הנאשם.

השאלה, האם העידו עדי התביעה הללו דברי אמת, אם לאו, הינה שאלה של מהימנות.

מן ההיבט הנורמטיבי, משהעלה נאשם את הטענה כי אין עליו להשיב לאשמה, לפי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982, מוטלת על בית המשפט הבדיקה אם עמדה התביעה בחובת הראיה לכאורה. זאת,

להבדיל מן הבדיקה אם עמדה התביעה בנטל השכנוע, אשר נערכת בשלב הכרעת הדין, לאחר שנשמעו הראיות כולן. משמע, על בית המשפט לבחון בשלב זה, האם יש בחומר ראיות המפלילות, על פניהן, את הנאשם ומסבכות אותו, לכאורה, באחריות לביצוע עבירה. להבדיל ממבחן עמידת המאשימה ב"נטל השכנוע", מבחן זה הינו מבחן חיצוני-פורמלי, המתרכז בעצם קיומן של ראיות מפלילות על פניהן ואינו מתייחס כלל לאיכותן של הראיות שהובאו. מבחן זה מתעלם ממהימנותם של העדים, ממשקלן של הראיות ומדיוטן, וכל שבדק בית המשפט בשלב סיום פרשת התביעה הוא, האם הראיות שהובאו מפלילות את הנאשם ומסבכות אותו, לכאורה, באחריות לביצוע העבירה. כלומר, בהנחה שיינתן אמון באותן ראיות מפלילות על פניהן, ובהנחה שיינתן להן מלוא המשקל הראייתי, האם יהיה בכוחן לבסס הרשעה.

במקרה דנן, כאמור, טענות הנאשם כי אין אמת בדברי השוטרים, וכי בפועל חולצה ממנו ההודאה באמצעים בלתי כשרים, אין מקומן להתברר בתום פרשת התביעה, כי אם במסגרת הכרעת הדין ודי בעצם קיומן של ראיות לכאורה, בכדי לחייב את הנאשם להשיב לאשמה.

מן הנימוקים המפורטים לעיל, אף אני סבורה כי ניתן לקבוע שלכאורה קיים גם דבר מה נוסף להודאתו של הנאשם, זאת למשל בפרטים שמסר בהודעתו ביחס לפרטי לבושו ובאשר לפרטים שלכאורה נטלו על ידו, אשר עולים בקנה אחד, עם פרטים שמסר המתלונן. לא נעלמה מעיני, העובדה שסרטון מצלמת האבטחה שצולם בבית העסק נשוא כתב האישום, נעלם כלא היה ואינו מצוי בידי התביעה. יחד עם זאת, בשלב בו מצוי ההליך, אני מוצאת כי די לה לתביעה בראיות לכאורה שהוצגו בכדי להעביר את נטל הבאת הראיות לכתפי הנאשם.

משכך, נראה כי במקרה דנן נוכח אופיין של טענות הנאשם, לא יהיה נכון לדון בסוגיה של פסילת הודאתו בסוף פרשת התביעה, במסגרת של דיון בטענה שאין להשיב לאשמה. ראוי יהיה לשוב ולהידרש לשאלות כבדות המשקל שמעלה הנאשם בדבר אופן נטילתה, עוצמתו של הפגם ככל שנפל ופסילתה, רק בשלב הסופי של המשפט, במהלך הכרעת הדין, עת שתעמוד בפני בית המשפט מסכת הראיות כולה, ויערך "המבחן הפנימי" של משקל הראיות, תוך התייחסות לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית, וחלותה על המקרה, וזאת אף בהמשך להחלטתי מיום 07.09.16 ולפיה טענת ה"זוטא" שהעלה הנאשם תתברר ותידון כחלק מההליך הכולל.

מכל הנימוקים המפורטים לעיל, אני דוחה את הטענה שאין להשיב לאשמה.

לא אסיים לפני שאתייחס לשתי בקשות נוספות שהועלו ע"י ב"כ הנאשם - האחת, לקבלת חומר ראיות נוסף מאת התביעה, בהמשך לעדותו של ע.ת. 4 השוטר יחיאל דהן (עמ' 50 לפרוטוקול). השנייה, לזימון לחקירה חוזרת של ע.ת. 4 ו - ע.ת. 2.

לעניין הבקשה הראשונה, אין מדובר בבקשה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, כפי שצינה ב"כ המאשימה, כי אם בבקשה לפי סעיף 108 לחוק.

ברי, כי הבקשה להעברת מסמכים לא יכולה להיות מופנית לעד תביעה וההסכמה למסירתם לא יכולה להינתן על ידי אותו העד. בנוסף מצאתי העדר בהירות בבקשת הסניגור לעניין אותם מסמכים שהעברתם מתבקשת.

לאחר שבחנתי את הדברים, מצאתי כי יש מקום להורות לתביעה להתייחס באופן מפורט לבקשה להמציא מסמכים נוספים, בפרט בשים לב לטענות הנאשם. יחד עם זאת, על מנת שתוכל התביעה להתייחס לבקשה, על הסניגור להעלות אותה, באופן סדור על הכתב, תוך ציון מפורט של אותם מסמכים נדרשים.

בנסיבות האמורות, אני מורה על ביטול הדיון שנקבע ליום 12.02.17.

הסניגור יפנה לתביעה בבקשה מפורטת בכתב (ויובהר, כי אין מדובר באותו נוסח לקוני של בקשה, בה ננקט במסגרת פקס שנשלח לתביעות והוצג לפני), וזאת בתוך 14 ימים.

תגובת התביעה לבקשת הסניגור, תימסר 14 ימים לאחר מכן.

לאחר האמור ובהתאם תינתנה הנחיות בית המשפט ביחס להמשך ההליך.

לעניין בקשתו השנייה של הסניגור לזימון מחדש של עדי תביעה, אומר כי לא הובא בפני בית המשפט כל טיעון סדור או נימוק המצדיק זימון של העדים בשנית. לא הובהר, מה עלה מראיות התביעה בשלב המאוחר לעדותם, שהפתיע את הנאשם או העלה מידע חדש, שיש בו בכדי להוות עילה לזימון שכזה, ועל כן, איני נעתרת לבקשה. ככל שיימסרו לידי הנאשם מסמכים חדשים כלשהם, מהם יעלה הצדק לזימון מחדש, יעתור ב"כ הנאשם בנימוק סדור, שאז בית המשפט ידרש לעניין בשנית.

המזכירות תעביר בדחיפות את ההחלטה לצדדים ותעדכן יומני.

ניתנה היום, י"ג שבט תשע"ז, 09 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.